

og jeg anser det for en Lykke, at den kommer frem." Senere siger han: „En Regjering som denne er det ikke blot en Ret, men tillige en Pligt at gjøre principiel Opposition imod, netop fordi det er denne Regjering." Og videre siger han: „Det dreier sig om at fjerne en Regjering, som regjerer alene i Kraft af et Regjeringsprincip, der er i Strid med Forfatningen, og naar man er kommen saa vidt — og det er man — saa er det ikke blot en Ret, men ligesom frem en Pligt at gjøre Sit til at fjerne denne Regjering." Den sidste Sætning er understreget. Lør jeg fortsatte? Han siger da videre: „Jeg mener altsaa, at det i enhver Henseende ikke blot er en Ret, men tillige en Pligt at træde op imod dette Ministerium, bekæmpende det af al Kraft, og jeg skal ganske slutte mig til, hvad der blev sagt af det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) i Gaar, nemlig at, saa længe dette Ministerium bestaar, maa der ikke være Tale om Forlig." Dernæst omtaler han med Betslagelse den 14de Mai 1875, hvortil han ikke var med, og siger, at Folkethinget havde gjort Indrømmelser, der vare for store, men „i Stedet for at tage Hensyn til Folkethinget, slog man det i Ansigtet og danne et Ministerium, som om Folkethinget ikke var til. Derfor kom der ikke Noget ud deraf. Men, mine Herrer! Det er en Ting, som vi naturligvis ville gjøre alt Bort for at sørge for, at Saadant ikke gjentages. De ærede Medlemmer kunne i saa Henseende være rolige. Vi skulle være saa forsigtige ikke blot ikke at gjøre Indrømmelser for dette Ministerium, men af alle Livsens Kræfter passe paa, man ikke anden Gang narrer os, og tage alle Forsigtighedsregler med, vi paa nogen Maade kunne, og ikke være bange for, om Resultatet skulde blive, at der intet Forlig kommer ud deraf". Efter dernæst at have udviklet sig om en provisorisk Finantslov, siger det ærede Medlem: „Seg veed meget godt, at hele den Tale om en provisorisk Finantslov, er et Kort, som man bruger til at true med, men som man aldrig spiller ud; thi i det Dieblis det er spillet ud, vil det være den forfærdeligste Ulykke for Spilleren selv; han vil ikke gjøre Andet end græde, hyle og jamre sig over, at han har spillet det ud, og han vil sige: Vare jeg maatte faae det tilbage igjen". Da Folkethinget den 4de April saa pludselig blev sendt hjem, rettede man, det vil sige den gamle Opposition, en Tiltale til Bælgerne, hvori man mandede sig op til Udholdenhed i den nu ventede Kamp, og der blev sagt: De kunne stole paa os. — Dette blev fornyet ved en anden Erklæring, hvori ligeledes den ærede Drdsfører deltog. Der udvikles, hvilke Tilstande der vilde fremkomme, hvis dette Ministerium blev og kunde true med Provisoriet paa denne Maade, og hvilke Tilstande der i Landet vilde slyde deraf, og der søies til: „Holde Bælgerne Stand, ere disse Følger umulige, og da

vil Seiren være vis." Alt dette svarer til den mundtlige Forhandling paa Balmøderne, i hvilke den ærede Drdsfører deltog, denne udholdende Kamp, under hvilken det hed: Bøllere lade os Friheden frarane end fraliste. To Dage, før vi samlede her, havde den ærede Drdsfører endnu den Opfattelse af Ministeriet Estrup, at dets Renomé var et saadant, at, hvis han havde det, vilde han ikke vise sig ved Høilys Dag, og at han ikke tog Hatten af for det.

Formanden (Krabbe): Disse Yttringer ere dog ikke falske her i Thinget. Det er muligt, at de ere falske under Forhold, hvorunder de have kunnet være tilfældige; her vilde de neppe være det, og det er derfor ikke ganske rigtig at inddrage dem her.

Berg: Politisk talt naturligvis. Derefter komme vi til den 1ste Oktober, og saa begynder pludselig den nye Æra. Naar Ministeriet faar denne Finantslov, har man givet det, saa vidt jeg kan forstaa, mellem 60 og 70 Millioner Kr. Man har altsaa egentlig havt travlt med at bære Guld til Ministeriet siden den 1ste Oktober, og man vilde have brugt mange Gatte, hvis man skulde have baaret det Guld i Hatten til Ministeriet. Tre Gange har man fornyet sin Tiltid til Ministeriet ved at give det Bevillingen. Saaledes er Stillingen fra den ærede Drdsførers Side, og jeg maa sige, jeg skjønner ikke rettere, end at saaledes er Stillingen for dem paa de ærede nye Ministerielles Side. Den ærede Del af Oppositionen, den, som i denne Vinter har forladt den Kampmaade og det Maal, hvortil man stræbte, det er den Del af Folkethinget, som har skabt den nuværende Stilling, jeg taler om, denne ærede Del af Oppositionen opfatter jeg saaledes, at man i Efteraaret vilde forsøge en Alliancepolitik. Man vilde ikke dette, at Demokratiet her i Landet skulde kæmpe sig til en ligeberettiget Stilling politisk og konstitutionelt ligeberettiget med det konservative Parti. Men man vilde paa det mest afgjørende Tidspunkt i denne konstitutionelle Kamp, hvor det netop gjaldt om at føre den Sag igjennem, hvortil vi have vundet Bælgernes Tiltid i 7 Mar, gaa over til et nyt Maal; man vilde ikke have den gamle Partidannelse, men en ny med Noget af begge Partier, altsaa med en Frastødning til begge Sider dels af sine tidligere Partifæller og dels af Ministeriets og af dem, der bleve Ministeriet tro under denne Bevægelse. Jeg betragtede dette i og for sig som en Frontforandring, men for saa vidt det kunde lykkes for de Herrer, kunde man jo se paa, hvad der derud af kunde komme. Det var, som sagt, en Afvigelse fra Maalet, man vilde; men for at denne Forandring af Maal skulde være foregaaet, mener jeg rigtig nok, at de Herrer maatte have set anderledes tydelige Tegn til, at det kunde gjenmønst-